

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

bilets Muliggørelse af en Befordring fra Dør til Dør medens Jernbanen kun kan befordre fra Station til Station, dette, at Automobilet kan køre overalt, hvor der blot er en Vej — ja, jeg havde nær sagt, selv om der ingen Vej er —, dette, at det ikke saaledes som Jernbanen skal holde sig indenfor bestemte Skinneveje, alt dette betyder kæmpemæssigt forøgede Trafikmuligheder for Befolkningen, hvilket ikke kan undgaa og heller ikke har undgaaet at gribe ind i Jernbanernes hidtidige Enemærker. Dette gælder herhjemme, og det gælder overalt i Verden. I den tætte Nærtrafik, paa Hovedruterne og i den langvejs Trafik vil Jernbanerne formentlig kunne holde sig nogenlunde, skønt private Person- og Lastbiler nu ogsaa tager en Del af den Langvejstrafik, Jernbanerne hidtil har haft. Men i den tynde Trafik og i Sidebanetrafikken vil man sikkert mere og mere komme til at staa overfor Valget mellem Baner og Biler, eftersom Samfundet ikke økonomisk magter at raade over begge Dele.

Angaaende selve det foreliggende Lovforslag og af Hensyn til de Medlemmer, som er imod Nedlæggelserne, ønsker jeg til Slut at gøre den Bemærkning, at hvis Rigsdagen, staaende overfor et velmotiveret Forslag om at nedlægge visse Baner, hvis Udgifter er mere end dobbelt saa store som deres Indtægter — og hvor hver enkelt Banes Underskud altsaa er større end Banens Indtægt —, hvor Landevejstrafikken har taget Banens oprindelige eller tilsigtede Trafik, og Befolkningen har vendt sig fra at benytte Banen og nu kun betragter den som en behagelig prisregulerende Reserve overfor Biltrafikken —, hvis Rigsdagen vilde vende sig imod at nedlægge saadanne Baner og mene, at Staten vedblivende bør betale et ubegrænset Underskud for at opretholde disse af Befolkningen selv opgivne Baner, ja, saa kan Rigsdagen selvfølgelig indtage det Standpunkt, og det er et Standpunkt, der forpligter, idet det kan tillade Befolkningen overalt i Landet med nogenlunde Tryghed at vende sig fra Banerne, uden at den risikerer at miste dem, men det er et i sine Konsekvenser for Landets Økonomi kostbart Standpunkt, og det vil neppe være muligt for Rigsdagen herefter med Føje at beklage Statsbanernes store Underskud, med eller uden Forrentning.

Fuglsang: Den højtærede Minister havde faaet den Opfattelse, at min Tilslutning paa mit Partis Vegne ikke var ubetinget, og det kan for saa vidt være rigtigt, men den højtærede Ministers eget

Standpunkt er jo heller ikke ubetinget. Naar jeg f. Eks. ser, hvad Ministeren har skrevet i Bemærkningerne om Skern—Videbæk-Banen, som Befolkningen ønsker opretholdt, viser det sig, at Ministeren bruger det Udtryk om Befolkningens Ønske, at „efter de fremkomne Oplysninger om Banens trafikale og økonomiske Forhold bør denne Mulighed *formentlig* ikke komme i Betragtning“. Naar der bruges et saadant Udtryk som „formentlig“, er Ministerens Standpunkt efter min Opfattelse ikke *ubetinget*, saa er det et maadeholdent Afslag paa Befolkningens Ønske, om man kan bruge det Udtryk, et Afslag, der maaske dog kan forhandles om. At Ministeren skulde have den Mening, som det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen som Ordfører for det konservative Folkeparti udtalte, nemlig at denne Bane burde forsvinde hurtigst muligt, synes jeg i hvert Fald ikke fremgaar af Ministerens Bemærkninger. Jeg kunde nok ønske, at denne Banes Forhold blev overvejet nøjere, hvis det virkelig er saaledes, at Befolkningen vil ofre noget for at opretholde den. Det er jo dog Meningen indtil videre at opretholde den som Godsbane.

Jeg ved ikke, om jeg maa opfatte Ministerens Udtalelser om det store Beløb, der kan spares her, et Beløb, hvorved der kunde dækkes en meget stor Del af Privatbanernes Underskud, som en Tilkendegivelse af, at Ministeren kunde tænke sig at overveje det Spørgsmaal, om ikke noget af Privatbanernes Underskud kunde dækkes paa denne Maade. Det er jeg jo ikke sikker paa, at Ministeren har overvejet, saaledes at jeg kan faa Svar paa det i Dag; men det kan jo ogsaa komme senere.

Men det er jo for øvrigt en mærkelig Ordning, vi har med Hensyn til Banevæsenet, at i nogle Egne betaler Staten, det vil sige alle Skatteydere, Underskuddet, og i andre Egne maa Befolkningen selv betale Underskuddet. Og man kan jo ikke saadan dele det og sige, at de Egne, hvor Staten betaler Underskuddet, er Egne, som ubetinget har Krav paa en Bane, som ikke kan undvære dette Forbindelsesled. Det er et Spørgsmaal, der nok kan være Grund til at overveje, jeg tror heller ikke, vi kommer udenom det i den kommende Tid.

Den højtærede Minister udtalte sig ogsaa om Rutebilerne. Jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister paa dette Punkt, ej heller med et i Dag offentliggjort Interview med Generaldirektør Knutzen, der lige er kommet hjem fra Jernbane-